

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. március 8.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ÜDVÖSSÉG

Énekek: 119,1; 227,1-5, 8; 455,1-3,5

Lekció: Lk 13,22-30

Alapige: Lk 13,24

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk, mennyei Atyánk, megvalljuk Előtted, hogy Te vagy Isten egyedül, és rajtad kívül nincs más. Megvalljuk, hogy mindaz, amit a szívünk gyárt, amit az elménk gondol Rólad, az valamiféle idegen isten, amit a Biblia úgy nevez, hogy bálvány. Köszönjük, hogy kijelentetted magad a Te drága igédben, és köszönjük, hogy mi onnan ismerhetünk meg Téged, és ez az ismeret tesz bennünket részeseivé hit által az örök életnek is. Köszönjük, hogy megismerhetjük ehhez a Te drága, egyetlen Fiadat, az Úr Jézus Krisztust, akit elküldtél érettünk. Magasztalunk Téged az Ő váltságáért, kereszthaláláért és feltámadásáért ezen a vasárnapon is. Köszönjük, hogy Ő él és uralkodik örökkön-örökké. Köszönjük, hogy bár testben a Te jobboldon van, Atyánk, és onnan igazgatja, kormányozza, vezeti az Ő megváltott népét, mégis valljuk, hogy istenségére, fenségére, lelkére nézve itt van közöttünk, és soha nem távozik el tőlünk.

Köszönjük, hogy egybegyűjtöttél bennünket ezen a mai délelőttön is a gyülekezet közösségében az ige hallgatására, mert szeretnénk egyre többet tudni Rólad, jobban megismerni Téged és a Te feltámadásod erejét. Kérünk Téged, Urunk, fogadd el bűnbánatunkat, amikor Eléd hozzuk elkövetett bűneinket! Megvalljuk Neked bűnbánattal, hogy gondolataink, szavaink, szemünk látása, nézésünk, vágyaink és kívánságaink szakítanak el Tőled. Köszönjük, ha erőt adtál a kísértésekben, ha megőriztél és megtartottál Magad mellett, hűséges Urunk. Áldunk Téged azért a bizonyosságért, hogy van örök életünk, és köszönjük, hogy ez az élet benned van, Úr Jézus Krisztus.

Áldunk Téged a mögöttünk levő hétért. Köszönjük, hogy örömben és bánatban, áldásban vagy vesztésben Téged ismerhetünk el egyedüli Urunknak,

akitől jó minden jó adomány és minden tökéletes ajándék. Add, hogy szíveink Előtted hódoljanak, Előtted legyünk alázatosak, és kérünk, hogy szólíts meg bennünket, és végy körül a Te Szentlelkeddel! Jézus Krisztus nevében kérünk, Atyánk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígését az előbb felolvasott igeszakasz egy verséből szeretném olvasni, és Isten Szentlelke által ennek üzenetét hirdetni. A Lukács írása szerinti evangélium 13. fejezetének 24. versében ezt olvassuk: *„Igyekezzetek bemenni a szoros kapun: mert sokan, mondom néktek, igyekeznek bemenni és nem mehetnek.”*

Kedves Testvérek, nem tudom, hogy feltűnt-e, hogy a templomunk kertjében, a Lupény utca felől van egy viszonylag kisebb, fehér márványszobor, amelyet most a kivetítőn láthatunk. Veszprémi Imre szobrászművész alkotása, akit néhány évvel ezelőtt temettem, és a temetés után az özvegye ajándékozta nekünk. Amikor az alkotóműhely kertjében jártam, akkor tetszett meg nekem ez a szobor. Azért, mert az a címe, hogy a „Mennyország kapuja”. Remélem, látjátok, hogy a két fehér márvány kiemelkedő kis tömb között az út egyre szűkül, míg végül csak egy egész kicsi nyílás marad, és ez a mennyország kapuját ábrázolja vagy adja elénk!

Jézus Krisztus pedig így mondta el, hogy ez a kapu, ez a nyílás nagyon szűk, nagyon szoros. Ez azért fontos, mert amikor azt gondoljuk, hogy valami szűk vagy szoros, akkor esetleg van olyan elképzelésünk, hogy azért oldalazva átférünk rajta. Ez a szobor azért tetszett nekem, mert az a kis nyílás olyan keskeny, az valóban olyan szoros, hogy azon az embernek lehetetlen átmenni. Meg is kérde valaki egyszer Jézustól, hogy ki mehet be ezen, és Jézus erre azt mondja, hogy „embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges”. Azért ilyen szoros a mennyország kapuja, hogy nehogy magunknak tulajdonítsuk azt, hogy mi mentünk be oda, hanem tulajdonítsuk a dicsőséget, adjunk hálát Urunknak, és magasztaljuk Őt, aki bevitt bennünket oda! Így is mondja az ige, hogy általvitt az ő szerelmes Fiának az országába, sötétségből a világosságba, halálból az életre.

A mai alkalommal ezt nézzük meg tehát, hogy Jézus Krisztus hogyan beszél erről a szoros kapuról; miért mondja azt, hogy „igyekezzetek bemenni a szoros kapun, mert bizony, mondom néktek, sokan igyekeznek bemenni és nem mehetnek”! Ez a kijelentése Jézusnak egy válasza arra a kérdésre, hogy hányan üdvözülnek. Valaki megkérde Tőle a sokaságból: „Uram, kevesen vannak-é akik üdvözülnek?” Jézus Krisztust egy kérdező, mintegy számtan órára akarja invitálni, és arra kíváncsi, hogy hányan, Jézus meg a válaszában hittanórára invitálja az őt hallgatókat, és azt mondja el, hogy hogyan lehet üdvözülni. Az ember kérdése az, hogy hányan, Jézus válasza az, hogy hogyan. A Bibliából tudjuk, hogy van még egy harmadik kérdés is, egy harmadik megközelítése is az üdvösségnek, tudniillik, egy személyes megközelítése: és én üdvözülök-e, én ott vagyok-e?

Lehet, hogy már elmondtam ezt a példát, amikor egyik lelkész kollégám egy fogyatékos gyermekeket nevelő, ápoló és gondozó otthonban tartott alkalmat, és az egyik ilyen alkalommal a mennyországról beszélt. Az alkalom végén kíváncsi volt, hogy vajon a gyerekek megjegyeztek-e valamit, és ilyen kérdést tett föl, hogy „ki lesz ott a mennyben”. Az egyik gyerek jelentkezik, és mondja: ott lesz Isten. A másik gyerek jelentkezik, és alig tudja kimondani, de azért nagy nehezen elrebeigi, hogy ott lesz Jézus. A harmadik is jelentkezik nagyon, feláll, és azt mondja: meg ott leszek én! Ez a személyes bizonyosság, testvérek, ami az igéből áradjon felénk, hogy „meg ott leszek én”, mert tulajdonképpen nem az a fő kérdésünk, hogy kik üdvözülnek, vagy hogy hányan fognak üdvözülni, sokan-e vagy kevesen, hanem az, hogy én ott leszek-e!

Jézus Krisztus tehát ezért állítja oda ezt a kérdést az övéi elé, és azt mondja, hogy igyekezzetek bemenni a szoros kapun! Az eredeti szent szövegben ezt a felszólítást, hogy „igyekezzetek”, inkább úgy lehetne fordítani, hogy „életre-halálra harcoljatok azért, hogy bemenjete!” Itt az „agónia” szó szerepel a görögben, és ez az élet-halál harc, amikor az ember úgy gondolkodik az üdvösség felől, hogy nekem az élet-halál kérdés, hogy bemenjek, hogy bejussak. Sőt, nemcsak élet és halál, hanem örök élet és örök halál kérdése, hogy én az üdvösségbe bemegyek-e!

Engedjétek meg, testvérek, hogy erről az igyekezetről is szóljak! Én ott voltam, amikor a hetvenes évek végén megnyitották Debrecenben az Unió Áruházat. Néztem azt a hatalmas tömeget, amit rendőrökkel és kutyákkal kellett visszaszorítani, hogy be ne törjék a kirakatokat, mert nyomta egyik ember a másikat. Azért igyekeztek, mert az első tíz, aki bejutott, vásárolhatott automata mosógépet, meg színes televíziót, de már a tizenegyediknek nem biztos, hogy jutott! Igyekezni kellett bejutni az elsők között! Mellette ott volt a Nagytemplom, gyönyörű kapuival, hatalmas épületével, de ott senki sem tolongott. Az áruháznál élet-halál harc folyt, pedig csak egy mosógép vagy egy színes televízió volt a tét. Ezért mondja Jézus: igyekezzetek bemenni a szoros kapun, ilyen élet-halál harccal, hogy ott legyek én, hogy el tudjam mondani, ott vagyok.

Mégis, engedjétek meg, hogy először ne arról szóljak, hogyan igyekezzünk, miért igyekezzünk, mert minden ígét, amikor elolvasunk, akkor azzal a kérdéssel kell kezdenünk, hogy ez az ige mit mond az Úrról, utána azzal, hogy ez az ige mit mond, mit üzen nekem! Négy ilyen dolgot szeretnék elmondani, hogy ez az ige elsősorban nem a mi igyekezetünkről szól, nem a mi lehetőségünkről, nem a mi mennyországba vagy üdvösségbe való bejutásunkról, hanem négy kegyelmi jelt látok ebben az igében, ami az Úrra utal!

Az első kegyelmi jel, hogy Isten szeretete létrehozott **egy olyan helyet**, ahova nekünk be lehet menni, és hogy van egy olyan hely, amiről azt mondja a Szentírás: „amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem gondolt”. Erről kapunk leírást is, mert amikor a mennyei Jeruzsálemről olvasunk a mennyei Jelenések könyvében, akkor ezt is értsük oda egészen nyugodtan! Amikor azt mondja az énekünk, hogy „Vígan lépkedünk színarany utcákon át, Halljuk angyalok dicséretét”, hogy van egy olyan hely, amit az Isten készített

az embernek, és amire azt írta rá: ez az üdvösség. Ez az örök élet. Ez a mennyország. Ez a mennyei Jeruzsálem. Ez a hely el van választva más helyektől, mert ha van rajta kapu, akkor van fal vagy kerítés! Olyan helyre kell kapu, ami egy elhatárolt terület.

A ma embere szeret mindent összemosni, mindent egyben szemlélni, de Isten elválaszt, azért, mert az Isten népe elválasztott nép a világtól. Az elválasztott népnek pedig elválasztott helyre van szüksége. A János evangéliuma 10. fejezetében is olvasunk erről, úgy, mint „akol”. Az elválasztott népnek elválasztott helyre van szüksége. Nincs keveredés, mert így teszi nyilvánvalóvá azt, hogy ki van benn és ki van kint. Ha nem lenne fal, ha nem lenne elválasztva, akkor azt se tudnánk, hogy hol vagyunk! Akkor azt se tudnánk, hogy miért vagyunk ott! Az Édenkertben ott a kapu, és nyilván azért kellett kapu, mert ott lehetett bemenni. Isten odaállítja a kerubokat az Édenkert kapujába a bűneset után, hogy az ember ne tudjon visszamenni az élet fájához. Tehát, van egy ilyen hely, mert különben mindannyian elvesznék, kárhozat fiai lennénk, pokol gyermekei maradnánk, ha Isten szeretete nem készített volna egy helyet. Hogy mondja Isten igéje? „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot...”, amit Isten készített az őt szeretőknek. Az, hogy van egy ilyen ország, a Biblia első örömhíre. Ez az ige így mutat Istenre, hogy van egy ilyen ország!

A második kegyelmi jele Istennek, **hogy van rajta kapu**, és az a csodálatos üzenet, hogy ezen a kapun be lehet menni. Jézus azt mondja: igyekezzetek a szoros kapun bemenni! Nem azt mondja, hogy az egyik szoros kapun bemenni, hanem **a** szoros kapun. Spurgeon mondta: amikor Jézus ezt mondja az igében, akkor azt jelenti, hogy nincs más kapu. Nem azt mondja, hogy igyekezzenek az egyik kapun bemenni, hanem a kapun bemenni, és aztán Jézus hozzáteszi: Én vagyok a kapu; én vagyok az ajtó. Senki se mehet be, csak rajtam keresztül. De aki rajtam keresztül megy be, az bejár és kijár, és legelőt talál.

A harmadik kegyelmi jel, **hogy nyitva van ez a kapu**, mert ha nincs nyitva a kapu valahol, akkor hiába mentem oda! Ha egy ajtó be van zárva, akkor hiába megyünk oda! Az egyik szép karácsonyi énekünkben arról ír az énekíró, hogy „Ma paradicsom kapuját Ismét megnyitotta. Kérub nem állja ajtaját, Ezért minden áldja.” Így látta az énekíró, hogy Jézus Krisztus testet öltése, szenvedése, golgotai kereszthalála és feltámadása ezt az ajtót kinyitotta. Azt az ajtót, amit a bűnesetkor Ádám és Éva bevágott maga után, úgy, mint az engedetlen gyerek, aki elmegy otthonról, és a szüleire jól rávágja az ajtót, és lehet, hogy többet vissza se jön. Ez az ajtó ott bezáródott, és most így fogalmaztam meg, hogy Jézus Krisztus drága vére olajozta meg a sarokvasakat, hogy ez az ajtó újból kinyíljon.

A negyedik kegyelmi jel pedig az, hogy **még mindig nyitva** van az ajtó! Tudjuk, hogy egyszer majd ez az ajtó be fog zárulni. A mai ígét így folytatja Jézus: „Mikor már a gazda felkél, és bezárja az ajtót, és kezdetek kívül állani és az ajtót zörgetni, mondván: Uram! Uram! Nyisd meg nekünk; és ő felelvén ezt mondja néktek: Nem tudom, honnét valók vagytok ti.” Tehát, ez az ajtó nem lesz mindig nyitva, ahogy a Noé történetében is olvassuk, mert Isten bezárja az ajtót. Bezáraték az ajtó, és Noé lelkiismerete nem kell, hogy megterhelődjön felet-

több, mert Isten zárja be az ajtót. De addig nyitva volt az ajtó! Bemehettek volna a bárkába, ha valaki hittel rálép azokra a lépcsőkre, de inkább gúnyolódtak az emberek, csúfolódtak, meg kinevették Noét, és Isten bezárta az ajtót. Tehát, még mindig nyitva van ez az ajtó! „Igyekeztek bemenni” – mondja az Úr Jézus Krisztus. Meg kell, hogy kérdezzem, bementél-e már ezen a keskeny kapun?

Nagyon sokan azt gondolják, nem lehet azt tudni, hogy bementem-e vagy nem, de ha egy kapun bemegyek, azt tudom. Ha egy kapun nem megyek be, azt is tudom. A mennyország kapuján is, ha valaki átlépett és bement, vagy inkább így mondom: Jézus Krisztus szeretete ölbe vette és bevitte. Magunktól nem tudunk bemenni, mert olyan keskeny a nyílás, olyan keskeny az a kapu. Tudod-e, hogy te ott vagy-e? Gyermekkorom egyik története jutott eszembe. Emlékszem, hogy a barátaimmal, osztálytársaimmal csináltuk azt, hogy kimentünk a helységnévtáblához – elég sokat a falu határában játszottunk –, és mi azt gondoltuk, hogy ahol a helységnévtábla ki van írva, ott kezdődik a falu. Akkor megálltunk egyik lábunkkal a tábla egyik oldalán, a tábla előtt, másikkal a tábla másik oldalán, és azt mondtuk: na, most két faluban vagyunk egyszerre! A lelki életben is nem így van, hogy sokan így szeretnék: egy kicsit itt, egy kicsit ott? Fél lábbal itt, fél lábbal ott. Nem egyértelműen ott, és nem egyértelműen itt.

Amikor átmész a keskeny ajtón, testvér, akkor ott leszel, ahol addig nem voltál, és ott nem leszel, ahol addig voltál! Erre nagyon határozottan int bennünket az ige. Gondoljatok azokra az igékre, amikor azt mondta Józsué a népnek: válasszatok, kit szolgáltok! Vagy amikor Illés azt kérdezi: meddig sántikáltok kétfelé? Két faluban akartok egyszerre lenni, két területen, két uralom alatt, de azt mondja az ige: ha az Úr az Isten, kövessétek Őt, ha a Baál, menjetek utána! Ha az egyik uralom kell, akkor élj alatta, de ha a másik uralom kell, akkor igyekezz bemenni életre-halálra, hogy Jézus Krisztus legyen Úr az életed fölött!

Azért van ajtó, és azért mondja Jézus, hogy igyekeztek bemenni a szoros kapun, mert ebbe az országba nem lehet akárhol bemenni! A kapu azért van, hogy ott kell bemenni. Lelki értelemben is van ilyen, hogy valaki nem az ajtón akar bemenni, nem Jézus Krisztuson keresztül. A különféle vallások mindig mutatnak egy kiskaput. Az igaz vallás az, amely az ajtót mutatja, vagyis Jézus Krisztust! „Ő általa van menetelünk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához.” Olyan világos az ige, mikor pogánynak és zsidónak, tudósnak és tudatlannak, műveltnek vagy kevésbé iskolázottnak, férfinak vagy nőnek, cselédnek vagy rabszolgatartónak azt mondja: Ő általa van menetelünk!

A vallások azt mondják, hogy más ajtó is van, azon keresztül is be lehet menni! Ott is van egy kis nyílás! Ott is van egy kis repedés! Ott is át tudod magad tuszkolni! De ez nem így van! Azt fogjátok hallani a világban, hogy úgyis mindenki majd bejut egyszer, vagy úgyis sokan bejutnak! Csak mindenki a maga útján, mindenki a maga hite szerint. De a Bibliában nem így van! Azt mondja Jézus: „Igyekeztek bemenni a szoros kapun!”

Vagyis, nem minden hittel lehet bemenni az Isten országába! Nem minden út vezet oda, hanem „csak egy út vezet a mennybe, és az Golgotán visz át.” Az Jézus Krisztus keresztjén megy keresztül! Az a húsvéti nyitott sírnál kell,

hogy megálljon, és annak a szívnek azt kell vallani, hogy Jézus Krisztus megöletett a mi bűneinkért, és feltámadott a mi megigazulásunkért! Ő benne van a mi váltságunk! Az ige olyan világos: vére által bűneink bocsánata! Nincs más út! Egy út vezet a mennybe, egy ajtó van: igyekezzetek bemenni!

Ott van a szívedben ez az igyekezet? Ezt nem tudja felkelteni más, csak a Szentlélek! A mi emberi igyekezetünk csak erre elég: sikerre, karrierre, haladásra, előmenetelre... magunktól ez telik ki, az Úrtól meg az, hogy felkeltse bennünk azt az életre-halálra való harcot, hogy be kell, hogy jussak az Isten országába. Máshonnan nem lehet bemenni! És miért mondja Jézus azt, hogy „sokan igyekeznek bemenni, de nem mehetnek”? Ezt azért kell megmagyaráznom, mert valakik esetleg úgy gondolják, hogy akkor vannak, akik hiába igyekeznek. Meg kell nézni megint az eredeti szent szöveget a görögben, hogy ott milyen szó van! A görögben ott erre más szó van, nem az „életre-halálra való igyekezet”, az csak az első, hogy „igyekezzetek bemenni”. A másik igyekezet: „akik igyekeznek, de nem mehetnek”, ott egy másik görög szó szerepel, amit így lehetne fordítani, hogy „akik haboznak”, „akik dilemmáznak”, „akik hezitálnak”, hogy menjünk, ne menjünk, érdemes vagy nem? Ezekről azt mondja a Biblia, hogy testtel és vérrel tanácskoznak.

Ez másféle igyekezet! Ez jelenti azt a toporgást, amivel ott lehet állni az Isten országa előtt. Jézus Krisztus, mivel sok zsidó vette körül Őt, ezért azoknak mondja, akik más úton, mondjuk a törvény megtartása által akartak üdvözülni, akik azt mondták, hogy azért még körül is kell metélnedni! Vagy akik ma azt mondják, hogy „még azért be kell merítkezned!” „Még azért nyelveken kell szólnod!” „Még azért kell kapnod a Lélek keresztségét!” Az első apostoli zsinat, az első apostoli gyűlés azt mondta: nem, csak Jézus az, aki segíthet! Üdvöt nem ad más, csakis Ő!

Vannak, akik igyekeztek, Pál apostol is mondja, meg az ige elénk adja, hogy sok vallásos emberben olyan nagy igyekezet van. Mi is ismerünk ilyeneket, hogy annyi igyekezet van bennük, ki nem hagynának egy alkalmat! Adakoznak, jótekönykodnak, mindent megcsinálnak. Ott van az igyekezet, de nem mehetnek! Miért? Azért, mert csak az ajtón keresztül, csak Jézus Krisztuson keresztül lehet menni. Az apostolok így tettek erről bizonyosságot a Cselekedetek 4. fejezetében: mert nincs másban üdvösség, nem is adatott az ég alatt más név! Ha a mai igénkre lefordítjuk, azt mondták, hogy nincs más bejárat az üdvösségbe, mely által megtartatnánk, csak Jézus Krisztus!

Néhány veszélyről hadd szóljak, testvérek! Nagy veszély az, ha valaki mindent tud a keskeny kapuról, tudja, hogy mi van odaát, de mégsem lépi át a kaput! Amikor megyek evangelizálni valahova, akkor a lelkészek többsége megjegyzi: olyan sokan vannak már, akik ott vannak az ajtó előtt, valahogy lökd már át őket rajta! Hát, mondom: embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges! Valaki így mondta ezt egyszer nekem: az eszemmel mindent tudok, csak még a szívem nem állt rá! Tudom, hogy mi az üdvösség, az örök élet, a bűnbocsánat. Már olyan sok mindent hallottam hittanórán, gyermekalkalmon, szülőktől, nagyszülőktől. Én már tudok imádkozni, sejtem mi van, mert ezen a

kis nyíláson keresztül már belátok a mennyországba. De Jézus nem azt mondja, hogy láss be a nyíláson keresztül, mert akkor Nikodémusnak nem kellett volna azt mondania, hogy szükség néked újonnan születned! Nikodémus belátott a nyíláson keresztül, mert a törvény, az ószövetségi szertartás az elég volt arra, hogy láss be a kis nyíláson keresztül, hogy mi van odaát, de Jézus nem azt mondja, hogy nézd, hanem azt, hogy menj be! „Lépj a megnyílt üdvajtón át” – mondja a 13. Halleluja ének, és úgy folytatódik: „Mikor teszed? Mért nem ma még?” Fesztusz, Agrippa igyekeztek Pált hallgatni, csak nem mentek be. Azt mondta az egyik: majd még meghallgatunk téged, ha alkalmas idő lesz, mert szívesen hallgatunk!

Aztán sokan azért hezitálnak mert testtel és vérrel tanácskoznak. Azt mondja az ige, hogy valaki nem tanácskozott testtel és vérrel. Vagy, ahogy nekünk szokták feltenni a kérdést, hogy megéri-e? Azoknak azt szoktam mondani: nem éri meg. Ha te ezt a kérdést teszed fel, akkor neked nem éri meg! Nekem megérte. Ha te már így kérdezed, hogy megéri-e, akkor neked nem éri meg! Azt mondja Pál, hogy ami neki érték volt, az értéktelenné vált, mikor belépett oda, ami pedig neki értéktelen volt, az mindennél fontosabb lett a kapu után. Igen, egyszer ez az ajtó be fog záratni!

Még azokhoz hadd szóljon az ige, akik bementek ezen a kapun! Akik már tudják, hogy örök életük van. Akik vallják: Jézus enyém és én Övé, mert „Jézus engem megtalált, mindörökre hűn szeret”, azoknak három dolgot hadd mondjak!

Először is, akik átléptek már a kapun, azok magasztalják azt az Urat, aki átvitte őket, és mindezt elvégezte az életükben! Így mondja ezt Péter apostol az első keresztyéneknek, hogy „hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket”! Tehát, magasztald azt az Urat, aki ezt veled elvégezte kegyelemből, aki az Ő kegyelmét kiárasztotta rád, és így gazdag örökség juthatott neked! Másodszor, akik átléptek már a kapun, azok ennek az Úrnak szolgáljanak, és éljenek az Ő dicsőségére! Harmadszor, akik átlépték a szoros kaput, azoknak Jézus arról is beszélt, hogy járjanak a keskeny úton, mert a szoros kapu után még van egy keskeny út is! Ezt a Biblia egésze úgy nevezi, hogy a megszentelődés útja. Aki a kapun átlépett, az ne felejtse el, hogy otthagytad azt, ahonnan jött! Ha a tékozló fiú példázatát nézzük, ne felejtse el, hogy te otthagytad a disznók moslékos vályúját! Akkor miért mennél vissza oda? Akkor miért vágyakoznál oda? Akkor miért mondanád azt, mint a megszabadult zsidók: azért Egyiptomban volt uborka, volt hagyma?

Ne vágyakozz te a széles út vándorai után! Ne tekints se jobbra, se balra, a célra nézzen arcod! Nézz fel Jézusra a keskeny úton, a hitnek szerzőjére és bevezetőjére, vagy ahogy a záró énekben fogjuk énekelni: nem állva meg pihenni a boldog cél előtt! Aki átlépett a szoros kapun, az menjen is előre a keskeny úton – így mondták a reformátorok – hogy jusson előre annyira a megszentelődésben, amennyire csak lehetséges! Tökéletesek nem lehetünk, de jussunk előre a keskeny úton a megszentelődésben, amennyire csak lehetséges! Éljük méltón az Úrhoz, teljes tetszésére!

Figyeljünk először is az Úrra, aki szerzett egy országot; aki ennek az országnak az urává tette Jézus Krisztust, akié a hatalom ez ország felett; ennek az országnak Ő az uralkodója! Hogy van egy ilyen ország egyáltalán! Az Úrra utaló kegyelmi jel, hogy ebbe az országba be lehet jutni, ez a kapu még nyitva van, és ez a kapu még nem záratott be. Jézus tud átvinni oda, ahogy majd énekeljük is, „Zörgetőnek megnyitvatik kegyelemnek ajtaja.” És te boldogan dicsérd Őt, a Bárányt, aki vére által megszabadított és átvitt ebbe az országba! Éljük az Ő uralma alatt, valljuk, hogy Jézus Krisztus úr éltünk fölött, és szívünk nem kényszerből, hanem önként szolgálja Őt!

Ámen.

Imádkozzunk!

Nagy hálaadással köszönjük Neked, Urunk, hogy egy ilyen országot szerztél, alapítottál, teremtettél. Köszönjük, hogy erre irányítod a figyelmünket. Onnan kaphatunk híradást erről az országról. Köszönjük Neked, Úr Jézus, hogy ennek az országnak a polgárait gyűjtögeted. Azért jöttél, hogy megkeresd őket, megmentsd, és ennek az országnak a lakóivá tedd. Köszönjük Neked, hogy egyszer majd átadod az országot Istennek és Atyának, miután mindannyian összegyűjtettek minden ágazatból, népből, nyelvből és nemzetből. Köszönjük Neked, hogy utána odaadod az Atyának, mert engedelmes Fiú vagy.

Áldunk Téged azért, hogy megtartasz bennünket ebben az országban. Kérünk, hogy növeld a mi hitünket.

Ámen.

455,1-3.5 ének

1. Testvérek, menjünk bátran, hamar leszáll az éj,
E földi pusztaságban Megállni nagy veszély.
Hát merítsünk erőt A menny felé sietni,
Nem állva megpihenni A boldog cél előtt.

2. A keskeny útra térünk, Ne rettentsen meg az;
Ki elhívott, vezérünk, Tudjuk, hogy hű s igaz.
Mint egykor Ő tevé, Most véle s benne bízva,
Arcát ki-ki fordítsa A szent város felé.

3. Óemberünk ha szenved, Az jó nekünk, tudom;
Ki vérnek, testnek enged, Az nem jár jó úton.
A láthatót ne bánd, Csak rázd le, mi kötözne:
Hadd törjön éned össze, Menvén halálon át.

5. Az út el van hagyatva, Borítja sok tövis;
Nehéz emelni rajta Még a keresztet is.
De egy út van csupán, Így hát előre bátran,
Keresztül minden gáton, Hű Mesterünk után.